

Ústeckému kraji jakožto podateli a znevýhodňovali žalobce, který ve vztahu k Ústeckému kraji vystupoval rovněž jako oznamovatel.

Obsáhlou argumentací žalobce rovněž zpochybňuje správnost skutkových zjištění žalovaného. Žalovaný svůj názor v odůvodnění napadeného rozhodnutí složitě odůvodňuje konstrukcí založenou na tom, kdy žalobce mohl o možnosti přerušení jím provozované linkové osobní dopravy poprvé vědět a kdy mohl zjistit, že tato výluka je nevyhnutelná. Žalovaný podle žalobce ignoroval důkazy, které žalobce v řízení předložil a ze kterých vyplývá, že o nutnosti výluky se žalobce dozvěděl prokazatelně z účetních a dalších podkladů v měsíci červenci 2006. Do té doby nemohl žalobce s možností výluky kalkulovat a z tohoto důvodu ji tedy ani nemohl Ústeckému kraji oznamovat. Situaci navíc vyhrotil sám Ústecký kraj, který předmětnou službu přijímal v úmyslu za ni neplatit. Právě za situace, kdy by žalobce předmětnou službu kraji i nadále poskytoval a kraj své závazky za poskytovanou službu nehradil, by se žalobce mohl dopustit trestného činu úvěrového podvodu, a to za situace, pokud by na provoz půjčené prostředky nedokázal včas všechny vrátet, případně též trestného činu upřednostňování věřitele, čemuž musel svým chováním žalobce aktivně zabránit. Jednání žalobce tak, jak je žalovaným popsáno, bylo jednáním v krajním nouzi, kdy na jedné straně stála varianta výluky a na straně druhé varianta trestního stíhání statutárních orgánů za možnou hospodářskou trestnou činnost. Žalovaný přitom měl k existenci krajní nouze přihlížet z úřední povinnosti. Žalobce se nemohl domoci ani úhrady svých prokazatelných nákladů, a to přesto, že z dopisu ze dne 3.3.2006 určeného Ústeckému kraji vyplývalo, že bude závazek veřejné dopravy vykonávat pouze za jejich úhradu, s tím, že o dalších nárocích žalobce rozhodnou soudy nebo Ministerstvo dopravy. Za podstatné považuje žalobce skutečnosti, že žalobce Ústecký kraj o možnosti informoval buď přímo nebo konkludentním jednáním, a to mnohem dříve, a sice v rámci celé řady jednání a korespondence. Že se tak nestalo výslovnou písemnou formou, nelze klást na újmu žalobci, neboť zákon mu neukládá povinnost výluku oznámit písemně. Zcela postačí jakékoliv vyjádření připravenosti dopravu přerušit za předpokladu, že se tak stane způsobem, který je adresátu takového oznámení zřejmý a srozumitelný, zejména za situace, kdy kraj z úřední povinnosti věděl, že veřejnou linkovou dopravu bez provozních dotací provozovat nelze. To podle žalobce Ústecký kraj potvrdil tím, že na identické linky provozované žalobcem vyhlásil už v dubnu 2006 koncesní výběrová řízení s cílem dotovat vybraným dopravcům prokázanou ztrátu z těchto linek. Jak je podle žalobce dále zřejmé ze sdělovacích prostředků, již v únoru 2006 hejtman Ústeckého kraje v placené příloze pro severočeská periodika potvrdil, že je mu známo, že k výluce dopravy dojde a z tohoto důvodu jedná o zajištění dopravy formou tzv. vrchnostenského nařízení, kdy má možnost dopravu konkrétnímu dopravci až na jeden rok nařídít. Tu žalobce poukazuje na komerční přílohu MF Dnes a Právo „Ústecký Kraj“ č. 2/2006. Rovněž v oficiální tiskové zprávě Ústeckého kraje ze dne 13.3.2006 hejtman Ústeckého kraje uvádí, že zahájil jednání s novými dopravci pro případ výluky ze strany žalobce. Z toho je podle žalobce zřejmé, že již nejméně od února 2006 byl Ústecký kraj o možnosti výluky informován a stejně tak byl srozuměn se svými možnostmi zajištění dopravy formou vrchnostenského nařízení. Ústecký kraj musel mít minimální od února 2006 připraven i scénář kroků pro případ, že žalobce s uplynutím výpovědní lhůty k 1.4.2006 dopravu ukončí, což mu i v tendenčním chápání vzniku i zániku závazku veřejné služby krajem umožňovalo uvedené nařízení. Z tohoto pohledu se lhůta oznámení výluky žalobcem kraji jeví jako dostatečná pro vydání vrchnostenského

opatření tak, aby provoz dopravy byl zachován. I kdyby žalobce vyrozuměl Ústecký kraj o výluce s větším předstihem, tento by nebyl schopen zajistit náhradní dopravce, neboť ti neměli licence a situace by se musela řešit prostřednictvím vrchnostenského opatření. Žalobce tedy souhrnně dovozuje, že Ústecký kraj musel být o dané situaci dopředu vyrozuměn, přitom pochybení žalovaného spatřuje žalobce v tom, že dokazování nedoplnil o výsledky statutárních orgánů Ústeckého kraje za účelem zjištění, proč kraj na ohlášenou výluku i její možnost včas nereagoval, a to ať již po vlastním podání výpovědi smlouvy závazku veřejné služby tak po oznámení výluky. Žalovaný tedy pochybil, pokud dané skutečnosti v řízení neověřil. Z tohoto důvodu tedy žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a tím se dopustil nesprávného právního hodnocení daného skutku. Tu žalobce dodává, že pokud by byl v řízení o rozkladu vyrozuměn o dokončeném dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům o možnosti rozkladu, zajisté by tyto důkazy pro správní řízení navrhl.

Pokud žalobce ve správním řízení namítal, že ČSAD Česká Lípa a.s. byla schopna dopravu od 1.8.2006 zajistit, pak k opačnému závěru dospívá žalovaný toliko na základě vlastního správního uvážení bez řádného podkladu.

Nesprávný je rovněž názor žalovaného, že žalobce provozoval komerční linky, jelikož neměl uzavřeny na příslušné linky smlouvu o závazku veřejné linky a ani neměl jejich provoz nařízený vrchnostenským nařízením. Žalobce totiž výpověď smlouvy o závazku veřejné služby napadl žalobou u soudu. Toto řízení bylo přitom ve vztahu k věci vedené před žalovaným řízením o předběžné otázce – a žalovaný měl rozhodnutí soudu ve věci výpovědi smlouvy vyčkat.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že jednáním žalobce došlo k paralýze základní dopravní obslužnosti kraje a k újmě na straně spotřebitele, pak pro tento závěr neskýtá spis ani odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečnou oporu. Žalobce naopak tvrdí, že k paralýze dopravní obslužnosti a újmě na straně spotřebitelů došlo v důsledku činnosti, resp. nečinnosti Ústeckého kraje, který nebyl schopen v dostatečné lhůtě po 26.7.2006 vydat vrchnostenské nařízení a od února 2006 vybrat na dané linky jiné dopravce. Pak nemůže být souvislost mezi jednáním žalobce a žalovaným uváděným následkem. Zatímco žalovaný nepřipustně posoudil jednání Ústeckého kraje, tedy hodnotil je jako přiměřené, aniž by vyčkal výsledků trestního řízení, v případě žalobce prohlásil, že výsledku trestního řízení vyčká, což však neučinil.

Rovněž závěr žalovaného, podle něhož postup Ústeckého kraje nevykazoval nečinnost, nýbrž byl adekvátním vzhledem k faktickým i právním okolnostem, je toliko správním uvážením žalovaného a nemá oporu v provedeném dokazování. V této souvislosti je nesprávně konstruována újma spotřebitelů, která je přičítána žalobci, ačkoli z povahy věci je zřejmé, že tato újma vznikla v důsledku toho, že Ústecký kraj nevydal včas vrchnostenské nařízení, resp. neuhradil aktivně dlužné částky, popř. že včas nezajistil výběr nových dopravců poté, kdy smlouvou o závazku veřejné služby se žalobcem dle jeho názoru platně vypověděl. Ústecký kraj se choval i po podané výpovědi tak, jakoby smlouva o závazku veřejné služby dále platila a služby odebíral, ale neplatil za ně. Tuto skutečnost pak žalovaný hodnotil v rozporu se zásadami logiky.